

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Prudentia Et Cæteris In Confessario requisitis ad ritè
fructuoséque Diuini ministerij sui munera obeunda,
Tractatvs**

Regnault, Valère

Lvgdvni, 1611

Cap. II. De prudentia Confessarij in interrogando pœnitente.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41341

quen. cap. 22. aut etiam intentionis in absoluendo, vel attentionis in audiendo Pœnitente. Ex parte eiusdem Pœnitentis verò, defectus iudicij, aut notitiæ necessariorum ad salutem, aut summæ detestationis peccatorum, aut firmi propositi emendationis, aut sufficientis examinis conscientiæ, aut integritatis confessionis: si que inuenerit teneri ad iterationem, moneat ad id non aduertentem, quòd debeat iterum examinare conscientiam suam; atque cum eo agat sicut postea dicitur r esse agendum cum illo qui non discussit sufficienter conscientiam.

Defectus Confessionis ob quos illa est iteranda.

r in cap. 3. Sect. 1. nu. 12.

Pertinet vndecimò vt Confessarius velit potius duos audire benè, quàm viginti perfunctoriè: quandoquidem hoc, quàm illud melius est, vt bene ait Caietanus in verbo Confessor s. Pertinet postremò quod monet Polácus in Directorio r, vt cum nequit Confessarius audire omnes, libentiùs eos audiat, qui plus indigent, & quorum spiritualis profectus redundat ad maiorem Dei gloriam, & maius commune bonum.

s §. de prudentia Confessarij. r Cap. 1. in fine art. 4. Prestat duos bene audire quàm viginti perfunctoriè.

CAPVT II.

De prudentia Confessarij in interrogando Pœnitente.

SUMMARIUM.

- 1. Modus, quo spectat ad Confessarij officium, Pœnitentem interrogare. 2. De peccato mortali, quod

B

committit id omitendo. 3. Non liberatur Confessarius ab obligatione interrogandi pœnitentem, eo quod hic videatur bene fecisse scientia examen. 4. Spectantia ad propositam prudentiam Confessarij.

1.
a in 4. distin.
18. quæst. 2.
art. 4. col. 14.

Interrogationes non ad officium Confessarij necessariae.

OFFICIUM quidem Confessarij de se, ut rectè notat Sotus, a non est interrogare Pœnitentem, sed audire ipsum confitentem: cùm in pœnitentiali foro non procedatur, sicut in criminali, per vim coactivam ad extorquendam à reo confessionem, sed per spontaneam voluntatem confitentis: adeò ut simplicem illius confessionem audire sufficiat, nec de ratione Sacramenti pœnitentiæ per se sit, interrogationes in illius administratione fieri, sed solum ex accidenti: nimirum cùm acciderit Pœnitentem aliquid de necessariis in confessione omittere; tunc enim id coniunctum esse cum ipso audiendi officio, patet tum ex præcepto quod de interrogando datur de pœnitent. distinct. 6. cap. 1. §. Diligens, & de pœnitent. & remiss. cap. Omnis vtriusque sexus. §. Sacerdos; tum ex eo quod Confessarius fungatur officio medici, qui infideliter agit, si videat ægrotum aliquas morbi circumstantias pestilentes tacere ex ignorantia, & nihil inquirat. Item officio Iudicis qui similiter perfidè agit, sciens testem aliquid tacere, de quo ius habet interrogandi, illudque omittit, ac dissimulat. Item officio auditoris rationum dati & accepti, qui negligit in fraudem Domini sui multa recepta silentio pertransiri.

2. Vnde consequens est Confessarium omittentem interrogationes debitas, peccare mortaliter (prout habet Angelus verbo Interrogationes) *b* quoties animad

b in principio, quæ se-

animaduertit, & credit aliquid esse, de quo necessarium sit Pœnitentem interrogari, vt valida, & fructuosa sit ipsius confessio, nec interrogat. Ratio verò est, quia tunc supradictum præceptum obligat, si vnquam aliàs, illiusque violatio est cum graui damno spiritali proximi, & iniuria Sacramenti pœnitentiæ: siquidem per eam subtrahitur pœnitenti consilium, atque remedium debitum: & in sacramento pœnitentiæ forma applicatur insufficienti materiæ, id est, absolutio sacramentali confessioni defectuosa. Sic igitur Angelus ipse meritò ait, quòd Confessarius probabiliter credens eum, quem audit confitentem omittere ex obliuione, vel ex ignorantia, vel ex negligentia aliquid ad validitatem confessionis necessarium (vt potest credere de magna parte hominum, qui ferè rudes sunt, aut ignari, aut valdè negligentes in examinanda conscientia, aut non norunt exprimere species, numerum, & circumstantias peccatorum, aut si norunt non faciunt) peccet mortaliter, si ex negligentia, vel ex timore, prætermittat interrogationes, quas ei conscientia probabiliter dictat esse de necessitate faciendas: multòque magis si apertè videat esse penitus necessarias.

Id quod iuxta Melchiorem Canum *c* intelligendum est locum habere, cum etiam si Confessarius existimet probabile pœnitentem pro suo captu idoneam diligentiam adhibuisse in inquirendis, atque commemorandis peccatis suis, ac eorumdem circumstantiis: nihilominus simul existimat probabiliter, credatque aliquam peccati circumstantiam necessariam se inuenturum per suam interrogationem, licet (vt idem Canus addit, & ante eum Ange-

quitur Nauar. ad citatum §. Diligēs. nu. 7. & in Enchir. cap. 5. nu. 2. Confessarius omittere interrogaciones necessarias peccat mort.

3. In relectione de pœnitent. par. 6. quem Suarez alioquot aliis citatis sequitur tomo 4. disput. 32. sect. 3. nu. 7.

lus) *d* Confessarius ipse non debeat nimium scrupulosus esse in interrogandis ijs, quæ possibile est Pœnitentem commisisse: sed sufficiet, vt interroget circa ea, quæ probabiliter credit ab eo commissa esse. Immò si nesciat certò commissa esse, poterit ad scrupulum depellendum considerare dictam

e in præced.
nu. 6.

f De Sacra-
men. nu. 193.

Canis extensionem non esse receptam ab omnibus. Præter Medinam enim cuius meminit Suares, *e* Franciscus à Victoria *f* sic ait: Si probabile sit, quòd Pœnitens fecerit sufficientem examinationem, licet credat Confessarius, quòd ille alia peccata habeat præter ea, quæ dixit, interroget Confessarius, si commodè potest, sed non tenetur tunc interrogare. Iam si Confessarius probabile iudicet, quòd confitens aduertat, sciâtque se illud ipsum ommittere, de quo interrogandus videretur (nisi fortè obseruaret non audere ex verecundia dicere, vt addit Angelus) poterit etiam persuadere sibi quòd non perpetraverit illud, aut de illo fuerit iam aliàs confessus. Id quod approbans Nauarrus in Enchir. *g* addit ommittere aliquam interrogationem per inaduertentiam aut obliuionem non videri esse mortiferum. Immò interdum nullum peccatum esse ex-

g loco cit.

h Cōfessor.
3. quæst. 14.

pressit Syluester *h*, quando nimirum inaduertentia fuerit inuincibilis. nam vincibilis, siue ex leui, siue ex leuissima negligentia proueniat, & si fortè à mortali peccato liberet omittentem, non tamen à veniali.

4. Atque intelligitur ex his, pertinere ad Confessarij prudentiam in interrogando Pœnitente, vt quoties timet, aut dubitat, aut probabiliter putat ipsum silere aliquid quod ad validitatem confessionis necessarium sit declarari, curet supplendum

per

per interrogationes quod deesse videt; Sin autem bona fide credat, nihil de necessariis omissum esse ab eo, aut dubitet siue ex probabilitate, ac tantum ex scrupulo, vel ex aliquo inani timore, aliquid omissum timeat: abstineat ab interrogationibus quas imprudenter vsurpans venialiter saltem peccaret ex Nauarro. i

Abstinendū quandoque ab interrogacionibus.

Pertinet præterea, quod habet Polancus in Direct. & vt pro qualitate Pœnitentis, plus aut minus, hoc illòve modo interroget: atque adeo vnumquemque de iis quæ magis sunt, illi propria spectatis statu, & officio atque conditione eius: ac etiam de aliis, quæ possunt ex dictis eius elici.

i Ad ante memoratū §. diligens num.7. k cap. 2. art. 2.

Pertinet adhuc ex Syluestro l vt caueat, ne interrogando imprudenter Pœnitenti occasionem det ridendi, & iocandi postea de ineptis interrogationibus sibi factis. Caueat etiam se, aut Pœnitentem ad aliquod malum prouocare interrogando.

l Confessor 3. sub finem.

Pertinet denique, vt consideret, & inter se distinguat ea, quæ ante, vel post confessionem; & ea quæ in confessione interroganda sunt: vt (quemadmodum expedit) ordinatè procedat dū vacat Pœnitenti; cui si mors, vel phrenesis, vel linguæ impedimentum timeretur, summus ordo est, nō seruare ordinem alium, quàm quem discretio dictauerit, vt rectè ait Polancus. m Quæ autem sint ante, & quæ post confessionem, quæque in confessione interroganda vt in particulari tradantur, praxis nobis proposita exigit. Id verò consequenter fiet sub titulo interrogationum à Confessario faciendarum Pœnitenti.

m in cit. art. 2.